

Plaquetes

de

CERTAMEN LITERARI DE
CASTELLITX, 2001

Obres premiades. Part 1.

Poesia i Poesia Popular (Glosat)

Història
i Cultura

12

Plaguetes

d'Història i Cultura

CERTAMEN LITERARI DE
CASTELLITX, 2001

Obres premiades. Part 1.
Poesia i Poesia Popular (Glosat)

Publicació semestral. Número 12

AJUNTAMENT D'ALGAIDA
Algaida, abril de 2002

Plaquetes d'Història i Cultura

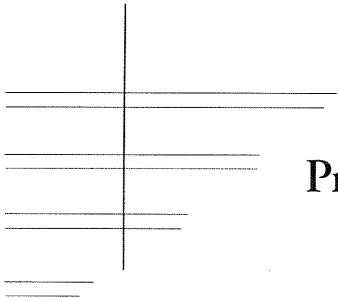
1. *Gloses populars dedicades a la Mare de Déu de la Pau de Castellitx. Algaida, any 1953.*
2. *Història del formatge.* Xesca Ensenyat.
3. *La Razón i Esquitxos. Premsa periòdica a Algaida durant la Segona República Espanyola 1931-1932.*
4. *Pina. Roques, clapers i enclotxes: ses Moles. Aproximació a la font de Pina. La Vall de Pina i els seus voltants. Les terres primes: les rotes.* Bernat Servera Ribas.
5. *El rector de Castellitx: Una rondalla den Jordi des Racó.*
- 6/7. *Certamen Literari de Castellitx 1999. Obres premiades: Poesia, Narració Curta i Glosat.*
8. *Estudis sobre Pina. Les nostres cases, toponímia urbana i rural. Inventari arqueològic del terme de Pina.* Bernat Servera Ribas.
9. *Memòries d'un temps (I). Capítols d'història contemporània d'Algaida (1800-1823).* Pere Fullana Puigserver.
- 10/11. *Certamen Literari de Castellitx 2000. Obres premiades: Poesia, Narració Curta i Glosat.*
12. *Certamen Literari de Castellitx 2001. Obres premiades. Part 1. Poesia i Poesia Popular (Glosat).*
13. *Certamen Literari de Castellitx 2001. Obres premiades. Part 2. Narració Curta.*

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2002.

Edició a cura de la Biblioteca Municipal d'Algaida.
Coordinació de l'edició: Bartomeu Sales Mascaró.

AJUNTAMENT D'ALGAIDA
C/ del Rei, 6. 07210 Algaida (illes Balears)
Tel.: 971 12 50 76 - Fax: 971 12 50 44
Adreça electrònica: algaida@ctv.es

Maquetació: Bartomeu Sales Mascaró.
Impressió: GRAFIMUT. C/ del bisbe Taixaquet, 60. 07620 Lluçmajor
Dipòsit Legal: P.M. 535/2002
I.S.S.N.: 1136-4531

Presentació

Vet aquí la primera part del recull de les obres premiades en el Certamen Literari de Castellitx de l'any 2001. En aquesta ocasió, i per la gran extensió dels originals, ho feim en dues plagues independents i consecutives. La present aplega les obres de Poesia i Poesia Popular (Glosat) que van obtenir les màximes distincions per part del jurat mentre que el pròxim numero reuneix les obres guardonades de Narració Curta.

El suport a la creació, a la llengua catalana, en definitiva a la cultura, són els pilars del Certamen Literari de Castellitx des dels seus orígens l'any 1968. Evidentment les circumstàncies sociopolítiques han canviat molt des de llavors.

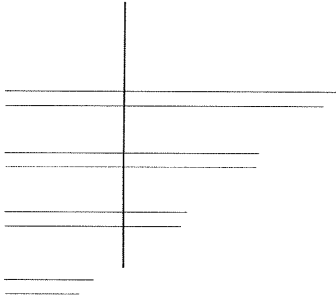
Enguany l'Ajuntament d'Algaida ha decidit refer i actualitzar alguns aspectes del Certamen que a partir d'ara es denominarà Premis Castellitx. L'Ajuntament, com entitat organitzadora, ha emprès aquesta nova etapa amb la il·lusió d'incentivar encara més la passió per la investigació i la creació artística i de fer-la seductora sobretot per a la gent jove.

Esper que els Premis Castellitx segueixin contribuint a la intercomunicació entre els parlants de les terres de llengua catalana i que siguin motiu de trobada i de festa. Per molts d'anys.

Pere Sales i Mascaró
REGIDOR D'EDUCACIÓ, CULTURA I ESPORTS

Els treballs que presentam en aquesta *Plagueta d'Història i Cultura* corresponen a les obres guardonades amb la Rosa d'Or de la Pau i amb Accèssit al Certamen Literari de Castelltix 2001 —en les modalitats de Poesia, Poesia Popular (Glosat)— que tingué lloc dimarts dia 17 d'abril a l'església de Castelltix.

Forent Jurats del Certamen Literari els senyors Llorenç Antich Trobat, Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila i Pere Mulet Cerdà.

TAULA

Antull de Tu.

Miquel Àngel Lladó Ribas. Rosa d'Or de Poesia. Pàg. 7

Misteris de dolor.

Sebastià Vidal Obrador. Accèssit de Poesia. Pàg. 35

Fènix dels somnis.

Joan-Ferran Llorens López. Rosa d'Or de Poesia Popular (Glosat). Pàg. 39

Cançó de l'infeliç vegetarià.

Albert Pera. Accèssit de Poesia Popular (Glosat). Pàg. 65

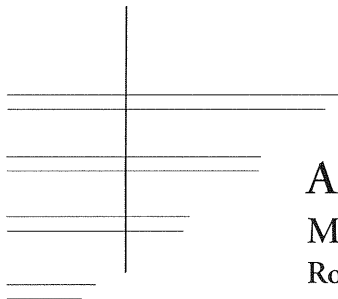
XXV CERTAMEN DE POESIA

Rosa d'Or de la Pau

Antull de tu de Miquel Àngel Lladó Ribas

Accèssits

Misteris de dolor de Sebastià Vidal i Obrador

Antull de tu

Miquel Àngel Lladó Ribas
Rosa d'Or de Poesia

antull m. Capritx.

tu pron. Pronom personal de segona persona de nombre singular, mot amb què l'autor d'un enunciat designa la persona a qui adreça aquest enunciat.

1. DE L'AMOR

VAIG A ESTIMAR-TE

A vegades pens en les dones
a les quals
d'una manera o una altra
he estimat,
o que si més no
em pensava que estimava,
i al cap i a la fi
m'adon
que gairebé totes
tenen alguna cosa de tu,
en una proporció variable
i voluble a estones
si vols,
però el cas és que d'ara
i ja per sempre
vaig a estimar-te,
de manera
que vull que sàpigues

que m'és absolutament indiferent
que tenguis
complex d'anques,
entre d'altres coses
perquè també he après que rere la perfecció
s'hi amaguen sovint
força estupideses,
però que no m'és gens indiferent
que ploris
o que un mínim indici de tristesa
guaiti
per alguna de les teves finestres,
o que qualche núvol inoportú
i espanyafestes
enteli la joiosa fira del teu maig.

Vaig a estimar-te
tal com ets,
sense emperons
ni objeccions que valguin,
com a un tòtem natural i gens hieràtic,
com a una dona
amb sexe i seny i somriure,
com a un ésser
corrent
i per això mateix extraordinari,
com l'aposta que ja fa temps
vaig fer,
convençut al capdavant que guanyaria.

ARMADURA

Salut el teu cos,
oh, reina del meu dia!

Faig vots
perquè el teu vaixell
tengui una navegació esplèndida
i perquè la mar
es clenxi
sota la teva afilada quilla.

INVENTARI DE CERTESES

A hores d'ara,
ho reconec,
el meu inventari de béns
es redueix
a un habitacle
diguem-ne de classe mitjana,
on hi romanc,
desiara,
i on procur
amb notable satisfacció
realitzar-me,
tot sia dit
en el precís sentit
de fer reals els meus projectes,
la meva ànsia de tu
i de vosaltres,
el meu paisatge interior,
bell i tangible
com un paner de cireres.

TAST

Vaig xapar la teva fruita
i vaig veure que era sana.

Que la polpa era clara
i lluenta,
i que el cor amagava
sengles llavors.

Que amb el temps
i molta cura,
potser germinarien.

Vaig menjar-me-la,
i vaig desar les llavors
en un cotó humit.

Ara són arbres
encara fràgils i tendres,

però les branques
tenen la mateixa textura
d'aquell fruit.

Vull dir
que la llenya és forta
i flexible alhora,
d'aquella amb què es construeixen
ferms i tibants arcs.

Mai no me n'he penedit,
de triar aquella fruita.

COM AHIR

He après a estimar-te
tant com ahir
però exactament
de la mateixa manera
que ho faré demà,
sense necessitat de cap medalla
ni recordatori,
per la senzilla raó
que cap astre
no varia el seu format
en funció
del dia o el moment,
ni cap sol
il lumina o escalfa més o menys
pel caprici
d'un gran magatzem,
i perquè
m'ets veu i referència,
i per tantes coses
impossibles de condensar
en cap targeta de crèdit,
ni que sigui la *MasterCard*.

NOMÉS AIXÒ

Només vull que em donis la mà.

PART I - XXV CERTAMEN DE POESIA

No cal que parlis. Deixa
que ho facin per nosaltres
els estels
i aquesta lluna rodona,
magnífica,
que ens convida
a la serenitat i a la recordança.

Continuem així,
ajaguts sobre l'arena
com eterns adolescents,
contemplant els anys viscuts
i els que ens queden per viure,
sentint la palpació
de la nit
com un cobricel
de tendre amor i galàxia,
gaudint d'aquest pleniluni
i compartint
el mateix territori que les lluernes.

NOCIÓ DE DNI

Res no diu, el teu document,
de la teva transparència,
de l'epidèrmic mantell
que cobreix
el teu cos serè
i sense excessos,
de la teva lluminosa
i alegre mirada
abocada sobre nosaltres
sense reserva,
com un cove de taronges
a tall de capvespre.

Res no diuen els freds dígits
de la teva generosa empenta,
d'aquest anar per feina
decidit i desimbolt
amb què enlluernes
les voreres de la fosca,

d'aquesta presència teva
clara i rasa
com un sol de migdia,
d'aquest doll de riulla
que rega
sense treva
la grisor dels nostres dies.

Res de tot això no hi ha
més enllà dels cantons de plàstic,
i tanmateix ets,
convius,
estimes,
agomboles la teva part de món
que sortosament
i en aquest cas
també és la nostra,
a títol pòstum
o millor de cada dia.

ARRELAMENT

A la base del meu arbre
hi arrela un sentiment.

Té nom i llinatges,
i rostre i cos,
i cabells del color
de les daurades espigues.

Som feliç,
de veure'l créixer,
de sentir
com s'estiren les branques
i es deixondeixen
els tanyes i les fulles.

Només vos diré
que té nom de dona,
com la terra
de què es nodreix
el meu llenyam.

ARITMÈTICA BÀSICA

Acab de comptar
les lletres del teu nom
i me'n surten exactament vint-i-tres,
però potser
ho deixarem en vint
i abreujaem així,
estalviarem saliva però no pas amor,
no passis ànsia.

El cas és que,
ves per on,
m'han sortit de cop i volta
vint núvies,
si l'una esplèndida
l'altra encara més,
i que són
fil per randa
amoroses rèpliques
del teu més bell retrat,
apunts tardorencs o primaverals,
tot depèn,
esveltes flors
que sí fan estiu,
sols rogencs
al bell caire de la matinada.

A L'ALTRA BANDA

Vaig saltar el mur
desficiós, excitat,
imaginant-me que a l'altra banda
tot seria
del purpuri color de la disbauxa.

Vaig embriagar-me
d'enganyosa aparença,
creient que els frívols llampecs
de la nit
eren veritable llum,
plaents fonaments del viure.

Van ser vanes torxes,
estels fugaços
sense cap mena de pòsit,
fútils bimbolles de sabó,
castells de cartes
que s'ensorraven amb estrèpit
a la més petita alenada.

Vaig tornar saltar el mur,
i vaig veure que m'esperaves.
Sense rancor,
amb el cor obert,
m'oferires una estança.

Vaig quedar-m'hi,
i vaig sentir
de prop
l'amatent escalf del teu esguard.

BÀLSAM

Quan m'empip,
em nuu a la teva mà
i trob conhort.

Sent com,
poc a poc,
la calma torna al meu cos.

És com
si una natural saviesa
restablís en mi l'harmonia.

Meravellat,
em deman
com he pogut torbar-me
tant
a assabentar-me'n.

ZOOM

A vegades
necessit allunyar-me
per veure't.

I, viceversa,
a vegades
necessit apropar-me
per destriar-te
en una serena distància.

D'una manera o l'altra,
el teu plànol
em resulta sempre reconfortant,
amb l'enquadrament precís,
el to i la impressió adequades,
ni ombres
ni falsa i engegadora llum.

Aleshores,
dispar la cambra.

Un discret clic se sent
i tot el cosmos conjura
per fer realitat el prodigi,
per fer eternal el moment
en què somrigueres
o simplement visqueres,
conscient o distreta,
arbre o variable oratge,
pedra o voluble arena
vaixell o incommensurable mar.

I SI FOS VERA

Que compartim un mateix sostre
unes mateixes arrels:
un mateix somriure.

Que les nostres mans
s'han unit més enllà
del que autoritzen els sagraments.

Que els nostres ulls
s'han consagrat l'un a l'altre,
sense altre límit que l'infinit oceà.

Que cada matí,
sense gairebé adonar-nos-en,
un polsim d'estels
ens recordi que hem estat tendres
una altra vegada.

Que avui no és encara demà,
però que hem sumat el bagatge de l'ahir
al nostre ròssec particular.

Que l'aritmètica
s'hagi errat estrepitosament
i que no hagi previst
que els nostres llavis són sovint un de sol,
contravenint la fredor del càlcul.

Que t'estim,
i que tota aquesta bella hipòtesi
no és sinó el nostre pa de cada dia.

2. DELS GESTOS

ENYOR

Som del parer que,
rere d'aquella finestra,
algú ens observa.

Sembla que plora.
Tal vegada és la pluja.

Potser sortim,
si et sembla,
i deixa'm que ens acaroni
just
amb la punta dels dits.

ISTME

Suposem que tu i jo
som dos continents enormes,
immensos,
units per una llengua de terra
no gens viscosa,
sinó més aviat ferma
i acariciada de tant en tant
per un batre salabrós i rítmic,
no gens malenconiós.
Suposem que aquest braç
és fort,
que la fibra
del seu múscul
és forjada d'acer i amor
a temperatura extrema,
que mai no es torç
i que aguanta impassible
el més extraordinari dels polsos.

Suposem que tu n'ets el bíceps
i jo l'avantbraç,
i que l'articulació funciona
de manera coordinada,
sense estèrils interferències.

Suposem que és un braç regi
i que té un nom altisonant,
així com de palau
o de castell
o de pairal casal,
o que, simplement, és diu com tu.

SOMNI DE PRIMAVERA
(LLIÇÓ D'ANATOMIA)

Una nit
vaig somiar que era formiga.

Vaig enfilar-me pel teu peu,
vaig recórrer l'elegant turmell,
vaig pujar amunt pel ventre de la cama,
vaig remuntar el teu genoll,
vaig resseguir la turgència de la cuixa,
vaig salvar les delicades engonals,
vaig, ai!, enredar-me en la madeixa del baix ventre,
vaig caure en el dolç parany del teu melic,
vaig escalar amb delit les teves sines,
vaig assolir la delicada gorja,
vaig vacil·lar al sortint del mentó,
vaig refugiar-me a la balma dels teus llavis,
vaig grimpar pel tènue espigó del nas,
vaig guaitar la clara transparència de l'iris,
vaig reposar a la serena plana del front
i vaig coronar,
exhausta,
l'acolorit cim dels teus cabells.

Una nit, ai!,
vaig somiar que era formiga.

ANTULL DE TU

No sé per què,
però avui m'agradaria
encendre't una rosa
en cada galta
i regar-les prim,
just amb la commissura dels llavis.

No sé per què,
però avui et vestiria
de festa
i et duria a un Ball
just per a nosaltres,
allà on es desclou serenament la lluna.

No sé per què,
però avui t'agafaria
la mà
i passejaríem llargament
riba mar,
a l'alçada luminiscent de les llisses.

No sé per què,
però avui tenc
antull de tu,
i desxifraria l'enigma
del teu cos
sobre el flairós domini dels lliris.

AIGUA DE MAIG

Ha plogut
i algunes gotes,
escollides,
s'han enganxat al teu cabell.

A estones
semblen veres perles,
cultivat nacre
de diamantina textura,
polins de vidre
de jovenívol somni.

Amb el sol, s'esvaeixen.
Aleshores
la clara llum
daura la teva seda
que prenc amb les meves mans,
mentre em meravell.

Aliena a la carícia
rius,
encisadora i distreta,
i em regales una mirada
que jo recull
i dipòsit al meu cabàs.

NUESA

La teva nuesa i el meu desig
s'entortolliguen
com una serp entorn d'un arbre.

El teu cos és el tronc
sobre l'escorça del qual
la meva set de tu
repta
i cerca les branques més altes.

Als voltants,
en l'espessor del bosc,
hi ha altres arbres
bells i apetibles,
robusts,
d'ufanosa soca.

Mes m'he acostumat
a la tebior del teu cossatge,
a resseguir el rastre
de la meva pròpia traça
sobre la teva llenya,
a trobar-hi ombra i delit
ensem,
veritat i disbauxa,
paraula i estremiment.

AMB SORDINA

En silenci,
amb el sol testimoni
d'una petita làmpada,
com un caragol
que recorre tots els indrets
del seu jardí,
he tornat a estimar-te,
m'he detingut
amb indissimulada lascívia
i sense solució de continuïtat
sobre totes

i cadascuna
de les teves pasteres,
he libat
fins a la més pregona de les sacietats
i per aquest ordre
el nèctar de la rosa,
de l'immaculat lliri,
de les gràcils margarides,
i he esdevingut muda crisàlide,
solitari crisantem
retut
i agenollat
al peu del teu encís.

ATRACCIÓ

M'agrada el teu cos.

És bell i autèntic,
sense afectació
ni estudiada positura.

M'agrada tenir-lo
a les meves mans,
acariciar-lo
i amanyagar-lo,
tenir cura
de la seva fragilitat
gaudint-ne alhora,
dibuixar amb els meus dits
la delicada curvatura del plaer.

T'HE VIST, COM SEMPRE

I t'he agraït que m'hagis abraçat,
que les teves mans
s'hagin posat
talment fràgils ocells
sobre
la meva avui danyada còrpora;
que les teves paraules

hagin guarit
delicadament
aquestes passatgeres nafres;
que el teu bes,
en suma,
hagi estat
liniment i bàlsam,
miraculosa poció,
dolç despertar
al si
del llac dels teus ulls,
on vull banyar-m'hi sempre
amb l'aigua tèbia,
si pot ser
a punt de somriure.

EL VENT

Un matí
va venir a visitar-me el vent.

Li vaig obrir la porta.

Vaig demanar-li
quines noves portava,
quines teulades havia agranat,
quins arbres havia revoltat
quines cabelleres havia descambuixat.

No em va respondre.
Romangué mut i,
tot seguit,
m'esbufegà a la cara i se'n tornà,
amb insultant altivesa.

Ofès, vaig tornar a la nostra cambra.

Vaig agafar la teva mà
i vaig cercar-hi tebi conhort.
Vaig escoltar la teva respiració,
rítmica, pausada,
vitenc alè de la teva presència.

PART I - XXV CERTAMEN DE POESIA

Vaig aixoplugar-me
sota l'esguard de la teva abraçada.
Vaig dormir-me,
bressolat per un batec coral i antic.

El vent, foragitat,
no va tornar a molestar-me.

A UNES SABATES

Sota la delicada aparença
de natures inertes,
dipositades mig a l'atzar
als peus del llit
o distretament escampades
pels rajols de la cambra,
unes sabates negres
m'han parlat de tu,
del teu peu calçant-se-les
amb frissança,
refugiant-se els fràgils dits
de la ira i la inclemència
i aixecant l'esvelta còrpora
sobre les plantes
a l'hora en què s'esclareix el dia
i es desvetlla el sol,
tot rubricat
amb una primera,
senzilla passa.

PLUJA D'ESTELS

Caigueren. Sobre nosaltres.
No sabíem d'on venien,
però alçàrem el cap
i ens meravellàrem.

Ens ungiren
amb el seu lacti fulgor
i ho celebràrem

besant-nos
i acarontant-nos.

Al fons,
mentrestant,
una lluna de paper ceba
es gronxava i somreia.

Fou,
si mal no record,
l'única convidada
a la nostra Festa de la Pell.

BONA NIT

M'agrada
que em diguis bona nit
i em besis.

Quan ho fas,
tots els meus somnis
tenen el color de tu,
i fins i tot l'alba
sembla més diàfana.

M'agrada que,
tot i els anys transcorreguts,
hàgim sabut
fer tendres els nostres gestos,
mesurar les nostres paraules,
fer de la tendresa
un codi.

M'agrada

ABRAÇA'M

I digues-me
que m'estimes,
que em necessites,

que som
el que la farina és al blat
o la taula a la fusta
o l'ona a la mar.

Digues-me
que m'estimes
i faré petits prodigis
per a tu,
vetllaré el teu somni
vora els negres caires de la nit,
foragitaré els espectres
del desfici i la temença,
escriuré el teu nom
en cada plec de l'alba,
emmarcaré el teu alè
en una vasa de rosada.

Digues-me
que m'estimes
i abraça'm
en compartit silenci.
talment una petjada d'aire,
amb el sol ixent
per testimoni.

3. DE LES PARAULES

EM QUEDA LA PARAULA

I tu. I aquell ram de margalides
desfullades
que un dia foren
testimoni del nostre tendre idil·li

i que ara,
de la manera més impensada,
tornen a brostar
sobre la treballada escorça,
verdejant
i punyint
i anunciant
nous i saborosos fruits
d'oblidada passió,
àpats de llençols i setí
o potser no cal:
em basta amb la teva nuesa
de dona ferma
i sense complicacions,
de delicats dits
i decidida abraçada,
de pits dringant,
i no precisament
per anunciar missa primera,
de llavis a mig badar
com clivellada magrana.

Ho he decidit
i no hi ha volta de fulla:
vull estimar-te tal com ets,
mar i bel
i tantes coses més,
servar humida
la terra del teu cossiòl
i aixecar-me
cada matí
a l'ombra del teu arbre.

AFORISME

Seria bo de fer
dir-te que tu ets la terra,
i que jo et llaur.

Seria bo de fer
dir-te que tu ets la mar,
i que jo et solc.

Seria bo de fer
dir-te que tu ets l'aire,
i que jo et plan.

Per això
m'estim més mirar-te als ulls
i imaginar-te
terra, mar i aire,
i que jo et llaur, solc i plan
sense dir res,
embadalit i content,
retrobat infant
bressolat pel teu esguard.

DESMENTIMENT

Les paraules
-les teves, si més no-
no se les emporta el vent:
jo les estoig
i,
de tant en tant,
les mir
i els deman d'on vénen.

A l'uníson
em responen
que surten de l'obrador
de la teva boca,
madures i tèbies,
precisament tallades,
sense cantells
ni inútils aspreses.

POEMA A DUES MANS (ZIGA-ZAGA)

T'escric,
sexiearga oh'm ut i
amb la millor de les grafies
llep avet al ed,

aquella que guareix
aruc i
i calma,
sedraug euq al
secretament
im a rep sémon,
i que jo bec,
araised,
com si fos
rixile'l
de la felicitat postrema,
tnemaretne
a la teva salut.

LA MEVA VERITAT

La meva veritat
no admet mitges tintes,
entre altres coses
perquè està confegida
de la teva paraula,
dels arrengherats segments
de la teva unívoca direcció,
de la precisa àrea
de la quadratura del teu cercle,
del tendre espai
amb què has bastit els meus calaixos.

La meva veritat
du per pròleg la teva declaració
davant la meva indecisió,
i per colofó
tres formosos fruits
de preludi de primavera;
la meva veritat
és el nítid reflex dels teus ulls
i la teva rialla sense traves,
el teu bes sense reserva,
la bondat del teu nom, sense matisos.

POTSER

Potser he fet tard al sexe,
als Beatles,
a la indumentària indolent,
al *fais l'amour, pas la guerre*.
Potser he fet tard
a la revolta estudiantil,
als grans principis del 68,
a Sartre, Freud o Rimbaud.

Potser he fet tard
al whisky amb soda,
a les assemblees de bar,
als cendrers sadolls
de llosques i discussions.

Però no he fet tard a tu.

A tu,
cal que ho sàpigues,
vaig trobar-te en el moment adequat,
ni massa d'hora
ni tampoc massa tard,
en un solstici d'inusitada tendresa.

Em mostrares les mans
i em digueres:
apa, agafa-les, són teves,
les he estotjades per a tu,
perquè hi escriguis versos
i perquè et guiïn
al llarg del teu màgic sender.

T'ESTIM, PERÒ NO ME'N FOT

T'estim, però no me'n fot.
Ja res no em pot ser indiferent
després d'haver-te conegut,
d'haver fet un definitiu tast
i de fermar la meva engronsadora
a la biga del teu braç.

T'estim, però no me'n fot.
Ho sé potser des d'avui matí,
després de contemplar-te
en la teva nuesa
no gens transcendent,
vull dir d'aquí i ara
i d'anar per feina,
per delit i exemple
dels qui som prop teu.
T'estim, però no me'n fot.
Segurament perquè sortosament
ets concreció i tangible mirada,
esbart de llum
i repertori d'infreqüents veritats,
mirall pla
i horabaixa d'esperança,
realitat meva
més enllà del fútil miratge.

SOLITARI ESCULL

Jo era un solitari escull
fermat a una modesta vorera.

Em lligava, la vorera,
i em recordava a tota hora
els meus deures i obligacions
cap a la vasta planura.

Un dia arribares tu,
lentament però decidida,
i amb un cop de mar
m'alliberares
del meu pedrenc i tosc jou.

Vaig deixar-me emportar
per aquella ona
bellíssima i agosarada,
car no era
la traïdorenc sirenca,
ni tan sols l'enganyosa medusa,

sinó més aviat,
i vos asseguro que només això,
algú que em va dir vine,
l'horitzó no és tan lluny
com penses,
som-hi,
veuràs que n'és de blau i lluminós,
puja sobre l'escumosa cresta
i simplement mira,
esguarda tot quan veus
i fes-me un racó
just a la vora del teu somni.

QUADRICROMIA

Groc, vermell, blau.
I un quart color de fons,
potser el teu,
segurament el teu.
És el color de la mare,
l'omnipresent to
de totes les tendreses,
la ferma roca
on s'incrusten totes les gemmes,
la blava mar
on naveguen totes les naus.

És l'alabastrí coll
on llueixen totes les pedres,
l'acollidora llar
on s'encenen tots els focs,
el sospirat cel
d'on pengen els nostres somnis.

Ets tu. Tot això
i res d'això alhora,
ideal i fusta,
femení seny
en un ram d'espigues i liles,
intrèpid llaut
en un oceà d'incerteses.

TEU I MEU

Aquest juny,
aquests jorns,
aquests mots,
són teus i meus.

Aquestes albes,
aquesta mandra,
aquests anhels,
són teus i meus.

Aquestes mans,
aquesta joia,
aquestes esperances,
són teves i meves.
Aquest amor,
serè i august,
és teu i meu.

POSEM PER CAS

Posem per cas
que no t'estimàs,
que fos el que se'n diu
un autèntic esburbat,
un perfecte idiota,
un d'aquests estúpids éssers
per als quals
el món
es redueix si fa no fa
a l'amplada del seu melic.

Posem per cas
que fos un capbuit,
un eixelebrat amb pretensions
de ser el que no vull ser,
una grotesca caricatura de mi,
divorciat per sempre més
del meu compromís
amb vosaltres.

Posem per cas
que, sortosament,

tot això no és més
una fantasia absurda,
una divagació sense to ni so,
un miratge enganyós,
allunyat
de la claredat del teu espill.

ISÒBARES

De mar a terra,
vivificant,
així és la teva brisa.
Ferm, constant,
periòdic,
així és el meu oratge.

Els fills són els núvols:
la tendra topada dels vents.

Adesiara ploren,
i la seva aigua omple
lentament
el nostre aljub.

ARA JA HO SAPS

Hem salpat d'hora,
i ara ja no podem tornar enrere.

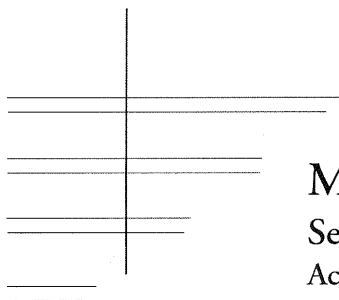
Ni podem, ni convé:
ens ha costat molt
amollar les amarres
i desguassar el feixuc llast
que ens impedia l'arrencada.

Sortosament, ja navegam.
Les aigües,
en aquest cantó de la mar,
són clares i diàfanes,
d'un verd com maragdí i de presagi,
de desconeguda bonança
i albaïna.

Ara ja ho saps.
Coneixes un per un
els secrets de la nostra travessia
perquè
n'ets el mascaró de proa,
la daurada quilla
que sosté la nostra nau,
l'eix entorn del qual
graviten els nostres anhels,
la noble fusta
que desafia tots els vents
i talla l'aigua,
la diana que cada matí
emergeix i interroga el dia,
tot omplint-lo de serena resposta.

Misteris de dolor
Sebastià Vidal i Obrador
Accèssit de Poesia

Ciutat, gener 2000
Arfaxad

TAULA

Pròleg compost per tres Haikus i una Tanka
Misteris de Dolor en Haikus
Cloenda: dos Haikus i una Tanka: Terra de la Pau

PRÒLEG

Ravals de Sang,
solc, corboncle regadiu.
Vertical arbre.

Branca oberta
abraonant el cosmos.
Brandada terra.

La flama encesa,
Graal Sagrat de la Rosa.
Mística alba.

Al cor set nafres,
les set dagues clavades.
La Blanca lluna:
humides les parpelles.
Absent el crepuscle! Nit...

PRIMER MISTERI

Hort d'oliveres,
eterna oració.
Solstici de Sang.

SEGON MISTERI

Vestit de porpra,
fuetades i burla;
ceptre de canya.

TERCER MISTERI

La diadema!
Les espines fan trèmer
el fràgil cervell.

QUART MISTERI

Feble la soca
i sorrera, terreja.
Gòlgota!... Que lluny!

CINQUÈ MISTERI

Fusta, claus, martell
i llança. Flèbil el Verb...
I tot s'ha complert.

TERRA DE LA PAU

S'esqueixa el cel,
penja de la llum l'alè.
Un vol de colom.
Present l'Esperit,
ressona la veu del Pare:
És el fill amat.

PART I - XXV CERTAMEN DE POESIA

De la muntanya,
el vent encén la flama.
Èxode, desert;
de mel i llet la pluja.
Camí, terra de la Pau.

Ciutat, març 2001

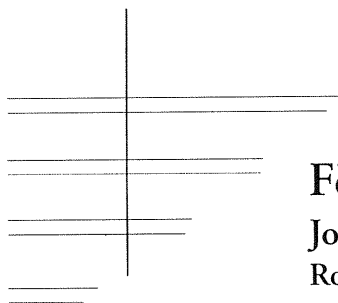
XXIII CONCURS DE POESIA POPULAR (GLOSAT)

Rosa d'Or de la Pau

Fènix dels somnis de Joan-Ferran Llorens López

Accèssits

Cançó de l'infeliç vegetarià d'Albert Pera

Fènix dels somnis

Joan-Ferran Llorens López

Rosa d'Or de Poesia Popular (Glosat)

PRESENTACIÓ DE L'AUTOR

Com de sempre ha estat costum
en la terra del glosar
vos diré en bon català
qui som jo i on he nascut,
que és millor que quedar mut.
Som Joan-Ferran Llorens,
d'un barri no molt extens
que li diuen Son Pisà.
A un quart d'hora tenim mar
perquè forma part de Palma
i la gent que hi viu té calma,
ja que habitam dins una illa
on molts dies el sol brilla.
No vos cregueu que és un mac.
És un cap de miotrag
enmig de les altres illes
que es troben a poques milles
vigilant bé la Mar Nostra
que ens vetli com fa una ostra
que de sa perla és l'amant.
Vos diré que no som sant,
però tampoc un dimoni.
I ara és el moment idoni
del nom de batalla dar.
Trobador de Son Pisà,
del meu barri defensor
i de fetes glosador.
Conservau-lo a la memòria,
i llegiu atents la història.

PRESENTACIÓ DE L'OBRA

El glosat que ara segueix
és una obra narrativa.
si vos la llegiu d'un cop
per molt que aneu a galop.
Amor-mort, un doble tema,
però això no és cap poema
ni tampoc una novel·la,
perquè tot l'únic que anhela
és explicar una història
emprant els metres de glòria
que aquest poble ens ha donat:
la cançó curta i glosat,
i també la codolada,
tot i que també hi ha usada
la tècnica de posar
davant els trossos que hi ha
un parell de versos lliures
que tot just varen escriure's
per dir la sensació
i resumir amb un botó
tot allò que el cor sentia
una volta que llegia
el capítol ja glosat
manuscrit i embastat.
No vos contaré res més,
perquè, si molt llarg em fes,
vos llevaria les ganes,
no llegiríeu les planes
i jo quedaria trist,
perquè quant fins ara heu vist
no pot tenir cap semblança
ni tampoc cap comparança
amb l'obra que heu d'investir
del primer full a la fi.

I PART: AMOR

CAPÍTOL I: L'ENCONTRE

Solitud!

Cercant-te a tu, sense veure't.

Et conec i no et tenc!

Em somrius i no et veig!

1

Vagant per la negra nit
m'endins en un pobre pub.
Tothom que hi va bé ja sap
que serà fred i avorrit.

2

No puc a casa romandre
quan descansar necessit,
si no vull perdre el sentit
ofegat a un escafandre.

3

No em trob amb cap conegut
i m'amag en un racó.
La beguda en el tassó
em defensa com escut.

4

En el got un suc de pinya
tot ben rebaixat amb gel.
No fa mal a fetge i fel
com faria el brou de vinya.

5

Les hores em passen lentes
sense esdevenir-me res.
És com sentir-te un pres
que a l'eternitat rebentes.

6

De sobte una llum et mira
reflectida al gel del got.
Surts ben rabent d'aquell clot
amb la claror d'una espira.

7

És una al lota castanya
de bones galtes carneses
i unes cames ben formoses.
És com si no et fos estranya!

8

L'has somniada molt temps,
per això saps com és prou.
Trobar-la no et ve de nou,
però foc és tot quant sents.

9

Creuam les nostres mirades.
Als ulls m'apunta i somriu.
L'amor em brolla com un riu
lliure davallant cascades.

10

Amb la vista els dos parlam.
És un principi d'amor.
La comunicació,
molt més rotunda que un clam.

11

Si bé els ulls són molt valents
i no tenen por de res,
el verb pareix molt espès
i se t'ajunten les dents.

12

I la nit acaba així:
ella se'n torna a l'oblit,
sense atrevir-me a l'envit,
sense no res poder dir.

CAPÍTOL II: RECORDS.

*Tast de record.
Viure el regust.
Retornar a la llum.
Tes pàgines d'or rellegir.*

13

Me'n vaig a casa ben trist
i alhora també content.
El meu cor es troba ardent
per l'al lota que ara he vist.

14

El llit calent i suau
no pot ni fer-me dormir.
Ara la vull tenir amb mi,
la noia del jersei blau.

15

Passa el temps, i la son ve.
Al món dels somnis me'n vaig.
Estic ferit amb un raig
d'enamorament d'acer.

16

Submergit dins els records
no la puc treure del boll.
M'estic tornant com a foll
amb uns sentiments molt forts.

17

Pens en els seus llargs cabells
marrons fent joc amb els ulls.
No són ni llisos ni rulls.
Onats! No tenen parells.

18

Careta d'àngel rosada.
Galtetes càlides mel.

Divinet nèctar del cel.
Frauleta meva estimada.

19

Uns ulls sincers i melosos
com no coneguí jo mai,
que em produïren esglai
de tendres, grans i amorosos.

20

Els seus llavis ben molsuts
conviden a besar-los.
Oferriria el que fos
per deixar-los ben eixuts.

21

El seu cos és tot diví,
primet i ben modelat,
amb unes corbes d'esclat
que amb quatre mots no sé dir.

22

Pits redonets i molt tendres,
taronges miraculoses
d'aquelles de tan sucoses
que revifarien cendres.

23

Una cosa tenc en ment:
cintureta ben formada.
Deixaries exclamada
tota la força del vent.

24

Costats molt ben esculpits
et remarquen que ets ben dona.
Ets l'escultura més bona
que s'ha fet amb savis dits.

25

Culet galtetes redones
amb la falda és molt agut.
Es pot dir que no és menut
ni panera de grassones.

26

Cuixetes dolces i fortes
et vaig veure quan t'asseies.
Mentre em miraves em reies.
Al cel pareix que m'emportes!

27

Als somnis no res em passa.
Solament la tenc a ella.
Preciosa al lota bella,
dins ton cor vull tenir plaça.

28

Quan em despert l'endemà,
tota ella se m'ha esvaït.
Pell que tocava amb el dit
quan els ulls s'obrin, se'n va.

29

Trist dels meus somnis fugir,
pens en ella alegrement
que potser qualche moment
la podré tenir amb mi.

30

D'un bot m'aixec dels llençols.
Ja tenc de què estar content
i també un sofriment:
penúries i consols.

31

Tot el diumenge pensant,
recordant uns bons moments,
fent-los tostemp ben presents
com de cap viscut semblant.

32

És dilluns, tenc quatre classes.
Avui m'hauré d'alçar d'hora.
La son ha de sortir fora.
No vull tenir carabasses.

33

Estic dins classe i no atenc
a tot allò que ens expliquen.
Les idees que se'm fiquen
són de l'aire que no tenc.

34

Passen hores, passen dies.
D'ella no em puc desferrar.
Tanta sort que ja demà
potser veuràs qui volies.

CAPÍTOL III: LA CONEIXENÇA.

*La por,
només un negre llençol.
Treu-te'l i veuràs la llum.
No et recloguis! Escampa't!*

35

Avui ja som a dissabte.
M'aixec content i alegre
com les aigües del riu Segre
que deixen una terra apta.

36

El dia em passa molt llarg.
Aprofit per fer les coses,
moltes de les quals deix closes,
que més tard prendré el meu arc.

37

Em dutx i m'arregl molt bé,
que de marxa he de sortir.

Ben clar ja tenc el camí
que tot d'una jo prendré.

38

Vaig directe cap al pub
on la vaig divisar a ella,
aquella guapa poncella
que d'igual no n'hi ha cap.

39

Quan arrib és molt més prest
que no una setmana abans.
Entr tot ben creuat de mans,
però amb un posat xalest.

40

Esper i encara no hi és.
El pub gairebé està buit.
No crec que avui m'hagi fuit.
Segur que ve en un no-res.

41

El lloc comença a omplir-se
de molta classe de gent.
Les cames, no me les sent.
Que no arribi no pot ser!

42

I si no torna pus mai
perquè no li va agradar,
puix que un dia el pub trià
i el trobà un mal espai?

43

De sobte em gir i la veig.
Ella entra amb decisió.
Se'n va cap al butacó
per controlar bé el maneig.

44

Quan de sobte ella em repara
i fixa els ulls cap a mi,
el fort cor em fa reblanir
amb la frescor d'aigua clara.

45

Ha vingut amb una al lota
amb qui ho va fer l'altre dia.
Davant companya voldria
que jo no ficàs la pota.

46

Molt se li assembla l'amiga.
Diria que són germanes.
No és hora de girar planes
ni veure verda la figa!

47

Ens miram una altra volta,
però dels ulls jo no pas.
Crec que estic fet un bon cas
i al final quedarà solta.

48

Me'n vaig directe als serveis.
Través la gent molt ran d'ella.
Li freg la dreta canella
just quan es toca els cabells.

49

Quan sóc a dins l'excusat,
m'arregl i estir la camisa.
Em toca deixar-la llisa
tot un dia assenyalat.

50

Un nirvi estic fet tot jo.
De lluny pareixia fàcil!
De prop estic fet un dàtil.
Allò que em guanya és la por.

51

Abans d'escapar al meu lloc,
em pentín i em mir les dents.
Em cal no fer tant de temps,
perquè sinó perdré el joc.

52

Quan ja la tenc molt a prop,
la salut com si no res.
Jo mateix em qued sorprès
que, quan vull, vaig a galop.

53

Li deman algunes coses
i em contesta amablement.
Jo tenc tot els cos ardent
i ella, les galtetes roses.

54

Em xerra amb molta tendresa.
Vint-i-un diu que és sa edat
i jo em sent meravellat
quan em diu son nom: Teresa.

55

Son parlar bé m'enamora,
encara més que el seu cos.
L'amor m'arriba al moll d'os,
esperança alenadora.

56

L'amiga se'n va un moment
i així ens deixa els dos tots sols.
De fet és el que tu vols
per parlar tranquil lament.

57

Ella també estudia:
fa tercer de Belles Arts.
Ha viscut a moltes parts
des de fresca minyonia.

58

Coincidim amb moltes coses:
li agrada molt fer esport,
omplir tot aquell temps mort
i les modes li són noses.

59

Amb la seva veu melosa
el temps em passa volant.
M'adon que tenc a davant
una al loteta agradosa.

60

El que em diu m'apassiona.
La sent i m'ompl(e) de dolçor.
Vull descobrir-la amb ardor,
navegar dins sa persona.

61

Escoltar-la m'alimenta
d'alegria tot el cos.
Fugen de mi tots els plors
i m'acull frescor de menta.

62

Mentre conversa tenim,
la companya torna al lloc.
Teresa s'atura un poc
amb un posat molt sublim.

63

Me la presenta clar i ras.
Sí que és la seva germana.
Sembla una al lota molt sana.
Es diu Maria i l'abraç.

64

Com que s'ha fet ja molt tard,
cadascú se n'ha d'anar,
ara amb telèfon en mà,
com si fos una obra d'art.

65

El moment d'entrar a ca meva
el comodí em mira i riu.
Tot pareix que es torna viu.
La contentor no se'm lleva.

66

Em fic directe al meu llit
i així la son ja em vindrà.
Estic a punt d'esclatar
de tan bé que m'ha sortit!

67

La imatge d'ella s'esfuma
amb el cant que fa el tic-tac
i, posseït per un mag,
el meu cap vola en escuma.

CAPÍTOL IV: PLENITUD

*Coquetes d'Amor.
En menges i no te'n fartes.
Les xucles, les rosegues
i la farcidura és més saborosa encara,
i sempre té un gust nou.*

68

I al sendemà al migdia
no puc estar gens tranquil
fins que al telefònic fil
sent la veu d'ànima mia.

69

S'hi posa ben de seguida:
ni tan sols he d'esperar.
Quan contesta em diu molt clar:
«Com està la meva vida?»

70

Just quan he escoltat això
continuar no podia
perquè açò sí que m'omplia
d'un encís màgic molt bo.

71

Després de returar un poc,
jo ja puc motar a la fi,
per anar a fer un voltí
per on molt sovint em moc.

72

Els dos tancam un acord:
a les nou a una plaça.
Avui sí que serà massa!
Tinc el dia de la sort!

73

Em prepar amb alegria.
No em pot mancar cap detall.
Com si anàs a un gran ball,
és arribat un bon dia.

74

Em dirigesc cap allà,
ben alerta a fer-me taques
a aquestes robes tan maques
que aprofit per estrenar.

75

La clenxa ben feta duc
i les sabates lluent.
De calç m'he deixat les dents.
Crec que he fet tot el que puc!

76

Arrib i la trob que espera.
Tots dos hem aplegat prest.
Amb somriure manifest,
jo ja tenia friserà.

77

Creuam les dues besades
que pertoca al protocol.
De moment és un consol.
Em sent encantat per fades.

78

Un pic ens hem saludat,
jo ja no sé què he de dir.
Tanta sort que em mira a mi
i em parla amb seguretat.

79

Escolt tot allò que em diu
i agaf molta confiança.
Si estava fet una pansa,
ara bé faig el cap viu.

80

Ens pensam on soparem.
Ben ràpid ho hem decidit.
És un lloc molt eixerit
que tots dos ja coneixem.

81

No sé què menj per sopar.
El meu cap no és dins el plat.
Als seus ulls em sent clavat
dins la mar d'ambre dolç clar.

82

Ella menja molt poquet,
i dirigeix la conversa.
I quan tothom es dispersa,
sortim i trobam el fred.

83

Passejam tranquil lament.
Separats és un horror.
És com fer la instrucció
i amb gelor molt més patent.

PART I - XXIII CONCURS DE POESIA POPULAR (GLOSAT)

84

La prenc, li estrenc una mà
i just llavors la cintura.
Quina imatge gran i pura:
aferrats amb amor sa.

85

Acostam les nostres cares.
Els morrets tocant-se es fonen.
Caramel lets tendres donen.
Amb un temps etern no et pares.

86

Abraçant-la fort voldria
entrar dins son pensament.
Defora ni fred ni vent
trenquen la nostra alegria.

87

Ens separam una estona.
Un somrís mut i un alè
és el signe que diu ver
que per comunicar em dóna.

88

Ben juntets continuam
caminant i fent xerrada.
Puc gaudir i xalar de cada
mot d'ella dolç com un flam.

89

Se'ns acaba el nostre temps.
A ca seva l'acompany.
Dir adéu sempre és un plany
si has passat bons moments.

90

Només arribar, m'abraça
pel coll i em dóna un bon bes.
Ara tenc tot el cor pres
d'un amor caliu que em glaça.

91

La deix davant el portal,
vigilant fins que és dedins.
Només sent renou dels pins
que envolten el seu casal.

92

El bes, el guard dins el cor
perquè em dóna molta força
i em protegeix com l'escorça
de qualsevol intern plor.

93

Me'n vaig a peu cap a casa
amb un somriure a la pell.
Que diferent veig aquell
a qui amor era espasa!

94

Com un goig exaltat
jo veig el món.
Les coses com no són,
mes clarejant.
De mirada d'infant
tot és lluent
i el foc es torna vent
i em fa volar.
L'estel tinc a la mà.
Joia jo ploc.
No veig res negre enlloc.
I surt l'Amor
del bull del brollador
com un gran riu.
Esclata en flor i reviu
i amb força creix
així com un sa esqueix
molt ben cuidat.

95

Van passant dies, setmanes
i la vaig coneixent bé.

Avui mateix estaré
amb ella a les Fonts Ufanés.

96

Amb el cotxe ens n'anirem.
Dinarem de pa en butxaca
que durem dins una saca
i l'espectacle veurem.

97

Quan estam tombats en terra
observant com l'aigua brolla
tot quant em frena m'embrolla
i el desig carnal m'aferra.

98

Dolls neixen de sota el sol
com si fos la terra viva,
frondosa, mòbil i aspriva
que a les ombres lleva el dol.

99

L'aigua ens reblaneix els cors.
Les besades són seguides.
Ajuntam les nostres vides
com units en un sol cos.

100

Els mossos que ens regalam,
les carícies dins boca
a un i l'altre ens aboca
a de l'amor tenir fam.

101

Amb la mà seguesc son cos.
Les seves formes bateguen
i de sobte m'ennueguen
aquests tactes de les flors.

102

Ella també m'acarona
i jo em sent el cos com mai.
La pell em bota d'esglai
perquè un frec ja m'esborrona.

103

Una lluita que comença
desviant sempre la fi
ens fa les venes omplir
de passió ben immensa.

104

Aïllats estam del món:
sols se sent l'aigua que riu
i els alens que fan caliu
d'una parella que es fon.

105

Com que arriba la foscor
i aviat es fa de nit,
hem de parar amb molt despit
i en el cor sentint dolor.

106

L'acompany vora ca seva.
Dolç bes és el comiat
que m'arriba ben clavat
dins l'ànima i no se'm lleva.

107

Quin estat més plaent tenc!
Em veig volgut i estimant
amb l'harmonia d'un cant
dins del pit not que m'encenc!

108

Dilluns anirem al cine
a veure un film de terror.
Voldria dins la foscor
protegir la meva nina.

PART I - XXIII CONCURS DE POESIA POPULAR (GLOSAT)

109

Arribam i hem d'esperar
que hi ha més gent a davant.
Ens caldrà cercar bastant
el lloc per tenir bon pla.

110

Sort que trobam dos seients
que estan molt ben situats.
Podrem estar aferrats
i a ningú taparem gens.

111

Comença la funció.
Ella m'ha dit que és poruga.
Amb un espant em remuga
en un temps de tensió.

112

De cop un moment tranquil
interromp l'estat d'horror.
Ella pren l'emoció
i en tocar-me em posa a mil.

113

Besant-nos no ens adonam:
surten les lletres de «fi».
Ens alçam i hem de partir.
Com més la mir, molt més l'am.

114

Al silenci de la nit
mon pensament salta i crida:
De tota la meva vida
m'he topat amb son sentit!

115

En començar cada dia
tot moment l'ensaboesc.
Cada segon m'és tan fresc
com tot just la coneixia.

116

Avui a casa ha vingut,
havia quedat tot sol.
Li he mostrat el redol
on sempre jo he viscut.

117

Hem mirat fotos i llibres,
hem sentit cassets i discs.
i hem parlat de molts de riscs
que ens han tocat nostres fibres.

118

M'ha contat que aquest estiu
se'n va anar pel Massanella
i es va rompre una costella
per no haver fet el cap viu.

119

Jo un fet li he narrat
que se'm va estrevénir
un dia de bon matí
que acabí fart i banyat.

120

Anàvem a un ràpid pas
entre Valldemossa i Sóller,
i una aiguota de bimbolla
desbaratà el cel ras.

121

Tots dos junts molt hem rigut.
Mai no havia gaudit tant
com ara ho faig escoltant
la bella al lota amb qui surt.

122

En un moment de relax
ja comencen les carícies.
Veim que no estam fent malícies
i ens deixam ben arreglats.

123

Ella molt a poc a poc
m'acarona pel meu membre.
Aquest fet sempre em recorda
com si em sortís tot el foc.

124

Així com me'l té agafat
comença a besar-lo.
A mi m'entra la suor
i em fa treure tot el blat.

125

Dels nirvis m'ha costat prou
poder acabar en poc temps.
Ha anat alerta amb les dents
i jo he tret tot el brou.

126

Després l'agaf amb tendresa
i tota la flor li bes.
Un crit que tenia pres
treu del pit amb placidesa.

127

Quan del plaer hem gaudit,
ella es recolza al meu braç.
Pareixia que nedàs
entre batecs submergit!

128

Llavors, al cap d'uns minuts,
més a prop estam que mai.
Tornam a xerrar d'esplai
i de quan érem menuts.

129

Hem passat un horabaixa
tan intens com una vida.
Però l'estona fruïda,
ràpida com un cop d'aixa.

130

Quan ens acomiadam
no som dos, sinó som u,
encara que cadascú
se'n vagi al seu eixam.

131

Al moment del nostre adéu,
diu que demà em donarà
la perla maca del mar
que és el millor tresor seu.

132

La nit, la pas amb records
del que hem fet i del que ha dit.
És com si m'ho haguera escrit
amb uns caràcters molt forts.

133

Sa bellesa ferm m'estira,
conèixer-la m'alimenta.
Sa absència bé em turmenta
perquè no veig com em mira.

134

He trobat el meu alè
en els ulls d'aquesta nina.
El seu cor és una mina
amb tasts de mel a voler.

II PART: MORT

CAPÍTOL I: LA NOTÍCIA

*Un segon ja basta
per tallar el teu món.
A un costat tenim la vida
i a l'altre, la mort.*

PART I - XXIII CONCURS DE POESIA POPULAR (GLOSAT)

135

Tot lo dia telefon,
però ningú no em contesta.
Em vaig rosegant la testa
preocupat per on són.

136

Insistesc. No obtenc resposta.
Quelcom deu haver passat.
M'envaeix un gust fat.
No crec que ho facin a posta.

137

Decidesc anar a veure-la
per aconseguir contesta.
Sinó és com la tempesta
llançada a un vaixell de vela.

138

De seguida que hi arrib
no trob que hi hagi ningú.
Em veig en un moment dur
que dels nirvis estic tip.

139

Me'n tornaré cap a casa.
Ara no res he aclarit.
Supòs que avui a la nit
sabré quina ha estat la base.

140

A la nit toquen la porta.
Ràpid me'n vaig a obrir.
Crec que és ella a la fi!
La meva ànima es conhorta!

141

Quan obr, contemplant sa germana
que té els ulls que molt li bramen.
Si amb llàgrimes em reclamen,
no pot ser cap cosa vana.

142

Tot just quan trenca a parlar,
em diu que ma vida és morta.
M'entra una fredor molt forta.
Veig el cap que se me'n va.

143

Maria m'estreny plorant
i jo l'abraç també amb força.
Sóc ben feble i bo de tòrcer!
No m'esperava aquest plant!

144

Mos pares senten l'escena.
Els també han quedat blancs.
No es pensaven que entre planys
veurien son fill amb pena.

145

Coneixien na Teresa.
Els havia caigut bé.
No saben què dir ni fer.
Miren ma cara malmesa.

146

Va morir per carretera,
en colcar amb la motoreta,
quan prengué una volta estreta
i un cotxe hi pegà a darrere.

147

En terra quedà estesa.
El del cotxe va avisar.
Ningú li donà cap mà,
perquè la mort era encesa.

148

La germana i els seus pares,
de seguida hi acudiren.
«Uns últims mots que deliren
i del teu cos et separen.»

149

Les paraules que m'han dit
tallen com a ganivetes.
M'obrin totes les aixetes
de les penes del meu pit.

150

Sol dins la cambra tancat
vull ordenar els pensaments,
perquè en molt poquíssim temps
m'han xapat de bat a bat.

CAPÍTOL II: LES CODOLADES DE LA MORT

*La vida és injusta,
però amb remei.
La mort sega,
i les llàgrimes
són sempre salades.*

I (151)

Això no pot ser mai
que ella hagi mort.
No em queda altre conhort
que escoltar el plor
d'esquinçar-me el meu cor
amb la destrat
i treure'm de mi el mal
que bé em perfora.
Per què una estimadora
ha de morir
tot just que el seu destí
li ha rigut?
Això és un joc molt brut
i enverinat,
només un fort esclat
de la Fortuna
que fa la seva lluna
sobre els mortals.

Són camins molt fatals
que tu prepares.
Fas pagar sovint cares
les nostres vides
i tan sols ens convides
a un tast d'amor.

II (152)

Mirant cap a l'oblit
sent com em dol
no tenir cap consol
damunt la Terra.
La por que se m'aferra
i que em destrossa.
Me l'ha jugada grossa
la mala sort
que no deixà a bon port
un gran amor.
Tan sols queda tristor
i el seu record.
He perdut el meu fort
que em mantenia
i la meva alegria
que m'ajudava.
L'espina que se'm clava
m'ha capolat.
Em sent mort i pelat
d'emocions .
Només veig que m'enfons
dins un infern
i sent un mal etern
que el cap rebenta.

III (153)

Fondes negres tenebres
l'ànima em tallen.
Són les veus que no callen
dins el meu cap
que em fan sang com l'arrap
de perillosa
fera molt sorollosa.
Amb amargura

em pega i em tortura.
Sense on anar
perquè dins mi està.
La puc patir.
Puc sentir un rosec fi.
El meu dilema
em mossega i em crema.
Fugir no sé
ni vull, i així perdré
qui vaig ser abans.
No pensaré més plans
que el de l'oblit,
perquè el món veig farcit
de molts paranys,
tot i que passin anys
he mort en part.

CAPÍTOL III: EL FUNERAL

*Si una mort és recordada,
és molt més mort encara.*

154

És un dia força clar,
però la boira ennigula
des de ma alegria nul la.
és un jorn fet per plorar.

155

Acudim al funeral
del tronc de la meva vida.
L'església es veu omplida
de gent rebentant de mal.

156

Un trist silenci s'escolta,
crida fort dins el cervell.
El dolor surt per la pell
i la impotència és molta.

157

Son pare i sa mare callen.
No poden dir res ni ho volen
ni els gestos els consolen.
Són punyals que profund tallen.

158

Sa germana és a prop meu.
Ha perdut tota alegria.
Amb ella molt s'entenia.
No li pogué dir adéu.

159

M'estreny ben fort amb les mans
sense aconseguir fer res.
Massa prest un cor ens han pres.
Tots dos bramam com infants.

160

Els meus pares han vingut
i s'encomanen del plor.
Tot són llàgrimes i un tro
de cruel silenci mut.

161

Els segons passen molt lents.
És l'eternitat cruel.
M'han arrencat bé d'arrel
el tresor de tots mos béns.

162

Acaba l'acte i a casa
me'n vaig jo llagrimejant
amb els meus pares davant
tenint clavada una espasa.

163

A la cambra arrib directe.
Necessit sofrir tot sol
els plors que formen estol
i em deixen l'ànima infecta.

CAPÍTOL IV: LES CODOLADES
DE LA SOLITUD

*Primer ve el dolor d'una pèrdua.
Després ve el desert, la solitud.
Com li podràs contar les alegries?
I les desgràcies?*

I (164)

Sóc com busca de pols
en aquest món.
Un tros de gel que es fon
davall el sol.
Tenc l'ànima de dol
sense ma vida,
així com consumida
la voluntat
d'anar sempre avençat.
M'arruf endins
a un amagatall fins
beure el turment.
Tenint present en ment:
no hi ha remei,
ni tan sols cap servei
per consolar,
ni cap cosa que em fa
sentir millor.
He perdut el cordó
que vida em dava.
Tan bé com jo estava
amb ma costella,
se li presenta Aquella
que ens cerca a tots.
Per molt que peguis bots,
sempre t'enganxa.
Ni posant-te de panxa,
pregant a un sant,
de la garra i l'espant,
hauràs fugit.
Em sent com un proscrit.
Me l'ha robada

aquella malcarada.
Sens perdre el cos
sent mon esperit clos,
perquè som mort.

II (165)

No sé què faig vivint.
Tot en mi és mort.
No conec cap suport,
i bé m'enfons
com ferit per canons.
Jo res no vull,
perquè el meu cor em bull
de mal i sang,
i em remolc dins el fang.
No em sent gens lliure,
ja que no puc ni viure
com temps abans,
perquè a prop tenc dos cans
que fort mosseguen.
El cos sencer m'ofeguen.
Res no em diu res.
El camí és molt espès
i verinós.
Em fa cridar plorós
ben fart del món.

III (166)

Fuig d'aquest Segle
perquè veig que no puc
trobar aixopluc
de tant de desesper
que el cos enter
no suporta serè.
I sé que és ver,
que res s'arranjarà.
Tot serà en va
per restar equilibrat
i en un estat
de molta pau interna,
cosa que hiverna

els meus calculats plans
que tenia ans.
Viuré fora d'aquí
molt a dins mi.
Un món somniaré
que el mal no té.
Viuré com si no res
trencàs el bes
que a tots dos ens unia.

III PART: SOMNIS

CAPÍTOL I: LA PRIMERA APARICIÓ

*Somnis?
Fonts de malsons
i també d'il·lusions.
On són quan et despertes?*

167

Un raig de llum em desperta.
Encara no són les sis.
No crec que sigui un encís
ni m'hagin la porta oberta.

168

Amb unes mirades lentes
d'un cos encara dormit,
intent cercar dins la nit
què ha fet llum a les palpentes.

169

Res no veig. No deu ser res.
Crec que tot ho he imaginat.
Això és que estic molt cansat.
De tenir un buit no m'avès.

170

Quan torn a tenir els ulls clucs,
una veu sent a l'orella.
El que ara oig em meravella
i m'engata amb dolços succs.

171

Se m'entrega a mi Teresa,
amoret que vaig tenir,
molt més jolia que ahir.
Em mira, m'estreny i em besa.

172

Tot el meu seny no ho explica,
però això no importa gens.
L'alegria que tu sents
no et preocupa ni mica.

173

Ens abraçam amb tal força
que no ens podem deslligar,
i l'agaf fort amb la mà
com un coala a l'escorça.

174

Un riure fresc em fa ella
que acompanya amb la mirada
d'una jove enamorada,
d'una tendra bergantella.

175

Així com ella em somriu,
m'acarona bé la cara
i amb una veu dolça i clara,
besant paraules em diu:
«Una perla t'he de dar
perquè és la meva promesa,
i jo complesc amb fermesa
tot quant vaig emparaular.
Altrament em romandrà

l'ànima desconcertada,
perduda i desbaratada
i es trobarà sens repòs,
sense llit i sense cos.
No saps tu bé quant t'estim
ni de com em trob sublim
d'estar molt prop del teu cor.
Ets un home gran i bo
que m'has fet molt més feliç
que donar-me un paradís
on pogués de tot gaudir
de plaers que sense fi
tingués sempre al meu abast,
tots seguits com en un rast.
Vull que es fonguin nostres cossos.
Fagocita'm tota a mossos
com tu sempre has desitjat.
No et sentís gens emboirat
si tot quant passa no és lògic.
En aquest món psicològic
el que veus és ben real.
No és miratge infernal.
No et vull pas perjudicar.
La meva ànima tindrà
repòs en veure't tranquil.
Per mor d'un accident vil
se'ns esbucà el nostre món.
Mostrem-nos així com són
tots aquells nostres sentits
que quedaren atordits
aquell dia malguanyat.
Abraça'm fort, estimat,
i uneix-te a mi un moment
entrant dins mon cos ardent.»

176

He embogit per uns moments.
No em qüestion el que veig
ni amb la raó armeig.
El desig m'emporta amb vents.

177

L'aferr fort, la sent que és viva.
Crec que no m'escaparà.
La sang em rebull i em fa
no tenir postura esquiva.

178

Amb foc, alens i suor
feim voltes damunt el llit.
Mentre li lleu el vestit,
veig que brilla en la foscor.

179

L'al lota també em despulla
sens deixar-me de besar.
Cada fregada que em fa,
tremol tot com una fulla.

180

El seu nèctar m'ofereix
tal com digué dies ans.
Suaument li prenc les mans
i l'amor ens engoleix.

181

Un calfred i una punxada
diu que ha sentit mentre gisca.
No és possible que no visca,
si amb els braços l'he envoltada.

182

El ritme dels moviments
es fa un en una estona.
Tot el que un rep l'altre ho dóna
fent-nos gaudir bons moments.

183

Els alens van més de pressa
i els vaivens que feim també.
L'estona de més plaer
amb uns crits tot ja se'ns vessa.

184

En minuts el foc reviu,
reprenem la fusió
que reïx del nostre amor
i ens ajunta dins el niu.

185

Una volta hem acabat,
ens abraçam en silenci,
perquè l'estretor ens defensava
del que el destí ens ha robat.

186

Tan aviat com em gir
per poder-la observar,
no res abraça la mà.
No hi ha ningú on jo mir.

187

De cop se n'és esvaïda.
No sé què és el que ha passat.
Ha vingut o ho ha semblat?
Com és que se n'és eixida.

188

Tapaments embolicats
giren per sobre el meu cos.
M'adon que estic ben reclòs
entre els llençols tots suats.

189

La buidor i la set de cor
em roseguen dins el pit.
No sabia que un oblit
podria trobar-lo bo.

190

Em qued sol tocant el món
una vida on no visc,
on per res jo no m'arrisc
i per res no faig ni don.

CAPÍTOL II:
LA SEGONA APARICIÓ

*Somnis? Una altra realitat.
Quina val?
Quina és la millor?*

191

Com un zombi m'alç de cop
per dirigir-me a l'estudi.
No tenc ningú que m'ajudi.
Només els parents de prop.

192

Amb el cotxe vaig i call,
camí de la facultat.
Allà em trob ben resguardat
dels records del cap en ball.

193

Arrib i veig els companys.
Alguns saben què ha passat.
Per por de fer-me endenyat,
sol em deixen amb els planys.

194

Si em distrec gens dins la classe,
el cap rosega el passat.
Intent lligar el fil trencat
i tot va com una bassa.

195

Però avui és diferent:
No puc romandre dins l'aula.
Rapinyades rompen baula
i m'endinsen forta dent.

196

Se'm remou tot el cervell
com la sorra amb vent mesclada

de forma desbaratada
com un munt de ferro vell.

197

Els dos ulls em pipellegen,
se m'acluquen i no puc
aguantar despert mon buc
braços i cames flaquegen.

198

Submergit dins fum vermell
faig voltes cap on no sé.
No puc parar ni res fer
ni trobar qui m'aconsell.

199

La meva cara s'allarga
i tot el cos se'm deforma.
No sé pas en què em transforma
aquesta agonia amarga.

200

M'atur davant un jardí,
paradís d'aigua abundant.
El meu cos es va ajustant
i jo em torn a assemblar a mi.

201

A l'herba em trob ajagut
sense pensar ni dir res.
No podria fer palès
si és cert quant m'ha ocorregut.

202

De sobte, sol ja no estic.
Ella surt d'un petit llac.
El cor em pega un fort sotrac
i d'amor jo em sent ben ric.

203

La veig! És ella i no ho és!
Nimfa daurada de pell,
bronzes cabells i un anell
d'aigua quan surt com un bes.

204

Se m'acosta i m'acarana
com un flaix em fa l'ullet.
Mon cor gemega de set
i la pell se m'esborrona.

205

Amb les mans m'agafa els braços
i els acosta al seu pit nu.
Fort m'estira i se m'endú
com embolicat amb llaços.

206

Em submergeix dins el llac,
mentre amb la llengua m'escriu
un sentiment que em somriu
amb l'embruixament d'un mag.

207

Em deix portar pel desig
sense aturar-me a pensar
on tot això em durà,
mentre m'enfons d'un esquitx.

208

Rebullim com brols tots dos
com voraces serps de riu
amb la força d'un foc viu
que flameja poderós.

209

Ens estrenyem i ens unim
i en poc temps ens acoplam.
La gana del cor és fam
fins que no arribam al cim.

PART I - XXIII CONCURS DE POESIA POPULAR (GLOSAT)

210

Amb gemecs i crits sorgeix
l'energia empresonada
i veig la meva estimada
que amb un somrís s'esvaeix.

211

Sol em trob una altra volta.
El paradís tot s'esfuma
com gran bimbolla d'espuma
que en tocar-la queda mòlta.

212

Amb les mans toc una taula.
Assegut m'he adormit!
De mirades m'he omplit;
m'he posat com una fraula.

213

Rosa, que és una companya,
es preocupa per mi.
Amb vergonya vull fugir
i no li permet que em planya.

214

Cap al cotxe em dirigesc
sense voler-la escoltar.
Li dic que em vull oratjar,
que necessit l'aire fresc.

215

Ella se'n va enfadada,
però no insisteix molt més.
No volia que es temés
de la meva sotregada.

216

Vull sofrir amb la meva sang
tot allò que a mi em passa.
No vull que s'escampi massa

el pes del meu sofriment,
que el meu voltant tengui en ment
tot allò que bé em tritura
i que em porta a una tortura
que tot sol jo vull pair.
Ningú més ha de patir.
Basta que jo em consumeixi
i sols que el temps decideixi
el moment del meu destí
quan ma carn ha de morir.

CAPÍTOL III:
LA TERCERA APARICIÓ

*Pots triar-te la vida?
Te la pots programar?
On és la vida?
En el cos? O en la ment?*

217

Cap de setmana d'hivern,
pluja que tanca finestres.
el camp de plantes silvestres
s'omple i pareix que es fa etern.

218

Mir pels vidres davallar
la vida en gotes que cauen
sobre la terra extrauen
l'aliment i així brollar.

219

Vaig observant amb quin ritme
va defallint l'aigua en terra,
com es fa plena una gerra
i tot quant deixat estigma.

220

Després d'haver estudiat,
veient aquest espectacle

crec que encara és un miracle
que em mantengui desvetlat.

221

Ve la son en poca estona
ben vestida de silenci.
Perquè en poc temps em convenci,
n'hi ha prou com m'acaronà.

222

Amb el soroll d'una gota
se m'acluquen les palpebres
i com atacat per febres
el meu jo d'aquest món bota.

223

Una gota cau i toca
el sòl del fèrtil jardí
i com un doll fa sorgir
un rebull rere una soca.

224

Amb bimbolles que flamegen
apareix ma enamorada.
En terra i agenollada,
les llàgrimes la humitegen.

225

Nua, banyada i ben bruna
em dirigeix sa mirada.
I jo a la balustrada
veig de cara ma fortuna.

226

La toc banyada. L'eixug.
Suau és sa pell i dolça
al tacte que aigua li espolsa
pels racons on la mà duc.

227

Els seus llaviets carnosos
em fan fregues en el coll,
i amb el cos lluent i moll
fan tenir desigs ganosos.

228

Gaudim uns moments molt
tendres
com no poguérem passar
sent fora somnis, allà,
ans que sorgissis de cendres.

229

Després dels càlids instants,
la vista als ulls dirigeix
i la veu se li entendreix.
Em diu paraules sedants:

230

«Ta vida t'està esperant
just a un altre paradís,
que no surt de cap encís
sinó del teu món estant.
Has de seguir endavant.
No pots romandre ancorat,
Si bé tens el cor arrancat,
amb temps el podràs guarir.
No et menyspreïs el destí
perquè aquest et donarà
tot quant volies guardar
i que jo no vaig poder.
Fou feliç i fou de ver,
però això ja va acabar.
Convé mantenir-te sa
per lluitar la teva vida.
La meva ja és esquifida,
mes tu no has començat
a obrir el codonyat
de fruites enamorades
que et mereixes mil vegades.»

231

Quan jo escolt tot quant em diu,
l'estrenc fort pels seus dos muscles
per mantenir aquests crepuscles
d'esperança com foc viu.

232

«Sense tu jo no puc viure.
En els somnis veig la llum,
que s'esvaeix com un fum
tot just el sol em desperta.
Troba en la terra deserta
un oasi que em refà.
M'has de venir a visitar
i així jo no moriré
i a estones podré estar bé.»

233

Al moment de finir jo,
ella ja no em contestà.
Als llavis fort em besà.
Se n'anà sense fer so.

234

Un fort tro els ulls em bada.
Tenc el cap a la finestra.
Nit plujosa ben silvestre.
Ma força és desanimada.

CAPÍTOL IV: EL DESERT

*El res, el silenci
atura el temps i... la vida.*

(CODOLADA)

235

Jorns llargs punxant, ferint,
perforant dins,
coïssor d'escorpins.

Tot sol, plorant,
mirant el pobre encant
que té aquest món,
punyides fent sang són
el pa d'avui
i el de demà que es cull
d'aquelles nafres
on els dolors golafres
et mossegaren
i llàgrimes no paren
de fer-te cec
volent matar el gemec
fugint del ver.
I a un desert que és ben ple
de mals em trob.
Ara aguantar mon cop
és molt pitjor,
d'ençà que el meu amor
ja no em visita.

IV PART: VIDA.

CAPÍTOL I: EL REBUIG.

*Allò que tenim segur, ho rebutjam.
A més a més, ho menyspream.
Per què ho valoram quan ho perdem?*

236

La rutina es fa ben llarga.
No tenc la força del cor.
Me'n fot, de tot quant m'és bo.
La vida transcorre amarga.

237

Tota la gent que tenc prop
està massa lluny de mi.
No prenc ni droga ni vi.
He rebut i plor mon cop.

238

El rebuig és ma defensa
i també l'amagatall
per fer lluny i pegar tall
i ocultar la buidor immensa.

239

Que ma vida es refaci,
esperança que no tenc,
ni tampoc jo no ho pretenc.
El temps farà que m'espassi.

240

Continuu com cada dia.
La rebuig i no se'n va.
Per què m'ha de molestar
quan jo no tenc qui m'omplia?

241

La seva insistència és
més vana que comptar ones.
El temps que ho fas, tu t'afones,
i t'endinSES al no-res.

242

El seu nom ja no record.
I això, què m'importa ara?
Em convida amb bona cara
a sopar vora del port.

243

Li dic que no estic d'humor,
que un altre dia serà;
però no crec que un demà
sigui el contrari d'un no.

244

Rosa restà capficada.
Ella veu que no estic bé.
Per què l'al lota volgué
salvar-me de l'enfangada?

CAPÍTOL II: LA LLUM

*La llum de la vida tot ho canvia.
Digues sí. Hi veuràs clar.*

245

L'endemà la torn trobar.
M'insisteix molt més i més.
Tot allò quant jo li fes
ho rebria com or clar.

246

Rere un moment de conversa,
he quedat per prendre un te
amb ella a un cafè
que és iranià o persa.

247

Sense ganes em preparar.
Em sorprèn son interès.
Per què sens jo dir-li res
em cita per anar a un bar?

248

Quan arrib, allà la trob.
Bé mai no l'havia vista.
No li havia seguit pista.
Com la veig és tot un cop.

249

No sé si és com va vestida,
però sa bellesa brilla
dins una roba senzilla
perfecta a la seva mida.

250

Demanam un te perhom
i començam a parlar.
El temps aviat se'n va.
Em trob bé i no sé com.

251

No puc explicar l'encís
que aconseguix restablir-me.
De Cupido pareix firma
I fa al món un paradís.

252

Quedam per a l'endemà.
Ella pareix molt contenta.
I a mi el cor m'alimenta.
El món negre ha tornat clar.

253

Com és que pens tot això?
Que no estava mort en vida?
Ha tornat ma ànima eixida
d'una punxada en el cor.

254

Raon tot sol i no crec
que estigui bé el que pens.
El desig que crema blens
em fa sentir que m'ofeg.

255

De cop apareix Teresa.
Em mira dins mon cervell.
Em somriu i em diu que aquell
consell que un dia em donà
per estendre'm una mà
era la nova princesa.

256

En pocs segons se m'esfuma,
mentre amb sos llavis somriu.
M'ho imagin o ella viu,
em veu, em sent i m'ensuma?

257

L'he estimada i bé l'estim.
Veig que té molta raó.

He de viure a tot color
i tornar a pujar el cim.

258

I em ve a la imatge na Rosa.
Amb molt detall la record.
Crec que ha estat una gran sort
que lliuràs ma ànima closa.

259

Cara rosada i ulls cels,
figura prima i molt tendra.
Com l'ocell tornat de cendra
em revius els meus anhels.

260

Cabells rossos de la flama,
de la força que remets.
Sent mos pulmons ben estrets
i un tremolor a cada cama.

261

Amb un jersei carabassa
i una falda negra curta.
Haurien d'omplir de murta
els carrers on deixes passa.

262

I quan tots dos ens trobam
sense pensar ni dir res,
ens fermam en un gran bes
mentre bé ens acaronom.

263

I llavors fent-me l'ullet
diu amb rialla eixerida
"Com està la meua vida?"
i de sobte em ve un calfred.

264

Emperò aquesta sorpresa
Sols uns pocs segons em dura,
I continua amb bravura
tot el temps de placidesa.

265

Un principi d'un amor
molt llarg i ple de tendresa,
imatge de gran bellesa,
després de patit dolor.

CAPÍTOL FINAL:
FÈNIX DELS SOMNIS

*Refer i reconstruir,
res no té fi.
Veus com les tenebres
no existeixen
si trobes la llum?*

266

Amor pur, no tens final.
Reneixes rere la mort,
molt més gran i molt més fort
que mil cops d'una destrat.

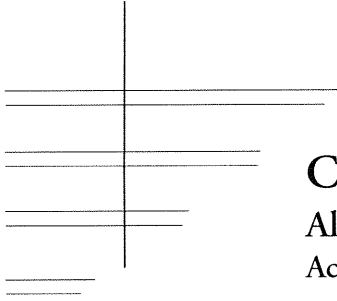
267

Dins somnis o en el món ver,
ningú no et podrà aturar.
Qui et vulgui prendre una mà
veurà com no podrà ser.

268

Fènix, vola ben amunt!
Màgica au que tot ho vences
i els finals els recomences
des que hi ha marcat el punt.

Cançó de l'infeliç vegetarià

Albert Pera

Accèssit Poesia Popular (Glosat)

Menjo bledes cada dia,
la verdura m'és consol,
faig programa sa de vida:
no tindrè colesterol.
Patata i col sense rosta,
l'àcid úric tinc vençut,
visca el cor de les carxofes!,
porten al fetge salut.

Vinga verdures triades,
ja mai més carn!

Amanides de tomàquet,
ceba, pebrot i enciam:
purifiquen, calmen, laxen,
componen el budellam.
Pastanagues, porros, apis
són la substància del brou,
res de sagí ni d'os ranci,
ni aviram ni carn de bou.

Hortalisses a cada àpat,
mori la carn!

M'agraden mongetes seques,
proteïnes al complet,
seran blanques o vermelles,
genoll de Crist o ganxet.
Pèsols, faves saboroses,
sense embotits, això no!,
un bon raig d'oli les torna
d'incentiu abellidor.

El plaent llegum atipa,
per què la carn?

Pera, pruna, raïm, préssec,
la superba fruita d'or,
maduixa, síndria, cirera
com sang que brolla del cor,
gamma extensa de pintura
per l'artista del pinzell,
vitamines que ens inunden
vista, ossos, sang i pell.

Delícia de fruita fresca,
més que la carn!

Vives arrels que s'endinsen:
pastanaga, rave, nap,
de qualitats curatives,
tot aquell que en menja ho sap.
Cabeça d'all i llimona:
aspre gust, fortor d'alè;
fuig-ne ja i arrenca a córrer
o ho aguantes ple de fe.

Ferum casta d'exorcisme
contra la carn !

Nous, avellanes i ametlles:
energia pel broc gros,
tresor de força i duresa,

obra per construir el cos.
Orellanes, figues, panses:
postres d'avui i d'ahir,
fruita seca que acompanya
el muntanyenc pel camí.

Maons i grava compacta,
fora la carn!

Ai, que quan feliç exalto
l'excel·lència vegetal,
un secret desig m'empasso,
causa de tot el meu mal:
l'enyorança que no gosa
dir que no a l'ominós crim,
peus de porc a la cassola,
sóc bavallós regalim!

Vegetarià indigne,
ai, quina carn!

Aquest dotzè número de les
Plaguetes d'Història i Cultura titulat
Certamen Literari de Castellitx, 2001.
Obres premiades. Part 1. Poesia i
Poesia Popular (Glosat), ha estat
publicat amb motiu de la celebració
de la festa de la Pau de Castellitx,
dimarts dia 2 d'abril de 2002.

TAULA DE MULTIPLICAR

1 x 0 = 0
1 x 1 = 1
1 x 2 = 2
1 x 3 = 3
1 x 4 = 4
1 x 5 = 5
1 x 6 = 6
1 x 7 = 7
1 x 8 = 8
1 x 9 = 9

2 x 0 = 0
2 x 1 = 2
2 x 2 = 4
2 x 3 = 6
2 x 4 = 8
2 x 5 = 10
2 x 6 = 12
2 x 7 = 14
2 x 8 = 16
2 x 9 = 18

3 x 0 = 0
3 x 1 = 3
3 x 2 = 6
3 x 3 = 9
3 x 4 = 12
3 x 5 = 15
3 x 6 = 18
3 x 7 = 21
3 x 8 = 24
3 x 9 = 27

4 x 0 = 0
4 x 1 = 4
4 x 2 = 8
4 x 3 = 12
4 x 4 = 16
4 x 5 = 20
4 x 6 = 24
4 x 7 = 28
4 x 8 = 32
4 x 9 = 36

5 x 0 = 0
5 x 1 = 5
5 x 2 = 10
5 x 3 = 15
5 x 4 = 20
5 x 5 = 25
5 x 6 = 30
5 x 7 = 35
5 x 8 = 40
5 x 9 = 45

6 x 0 = 0
6 x 1 = 6
6 x 2 = 12
6 x 3 = 18
6 x 4 = 24
6 x 5 = 30
6 x 6 = 36
6 x 7 = 42
6 x 8 = 48
6 x 9 = 54

7 x 0 = 0
7 x 1 = 7
7 x 2 = 14
7 x 3 = 21
7 x 4 = 28
7 x 5 = 35
7 x 6 = 42
7 x 7 = 49
7 x 8 = 56
7 x 9 = 63

8 x 0 = 0
8 x 1 = 8
8 x 2 = 16
8 x 3 = 24
8 x 4 = 32
8 x 5 = 40
8 x 6 = 48
8 x 7 = 56
8 x 8 = 64
8 x 9 = 72

9 x 0 = 0
9 x 1 = 9
9 x 2 = 18
9 x 3 = 27
9 x 4 = 36
9 x 5 = 45
9 x 6 = 54
9 x 7 = 63
9 x 8 = 72
9 x 9 = 81